

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Mint Krisztus szolgálói . . .

I. Kor. 4:1-2.

Napjainkban sokak számára nem rokonszenves a »szolgálat« szó. Amikor a legtöbb ember úr szeretne lenni és nem szolga, hadd mondjunk el egyet-mást az igazi szolgálat lényegéről és dicsőségéről.

Maga a teremtett világ és annak rendje azt hirdeti, hogy minden az ember javáért van. »Minden tiérettetek van!»

A felkelő nap első sugarától kezdve minden, ami az ég alatt van, az embert szolgálja. Kinyitom a Bibliámat és bárhol olvasom, abból is egyet látok. Könnyekre indít, térdre kényszerít az a nagy, féltő, kereső isteni szeretet, amely átlengi az Írás minden sorát. A szolgálat lelke ez, amely minden módon el szeretné vezetni az embert az igazsághoz, az üdvösséghez. Az az isteni szeretet, amely meg akarja fogni kezemet, hogy azon a keskeny úton vezessen, amelyen boldog leszek!

Ha aztán a betlehem-i szent éjszakára gondolunk, láthatjuk Isten szolgáló szeretetének bizonyítékát abban, hogy adta egyszülött Fiát értünk. Az Üdvözítő élete a Golgotáig szakadatlan láncolata a lelkünkért való szolgálatnak. Mindez hidegen, közönyösen hagyhatná-e az ember szívét? Így szeret és szolgál nekem naponta az én Uram Istenem és én hálából, szeretetből ne tegyem azt, amit Ő kíván? — Az Ige beszél olyan emberekről, akiknek a szíve lángra gyúlt Isten szeretetétől és örökre az Ő szolgálatába állottak. Mít mond Pál apostol? »... még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól» (Csel. 20:24).

És ott van a Krisztus szolgálóinak, bizonyágtevőinek hosszú sora, akik biztatnak, példát mutatnak nekünk. A szolgálat lényege: »másért!» A keresztyén szolgálat még dicsőségesebb. Ez mindig a Megváltó iránti hálából és szeretetből fakad s célja a mások lelkének java.

Aki igazán szeret, annak nem teher a szolgálat és nem a bérre néz. Krisztus szolgálóinak is elég az a drága jutalom, hogy: »Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is!»

Uram, tölts be minket is a szolgálat isteni lelkületével, hogy lehessünk munkatársaid a lelkek megmentésében!

B. A. d. t.

Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd.

Zsolt. 126. 5.

Amikor utoljára együtt ült a kis imádkozó csapattal bibliaórán, ez az Ige töltötte be a lelkét. Erről az Igéről tett bizonyosságot az ajka. Ebbe az Igébe kapaszkodott az ő mindig reménykedő, soha meg nem lankadó, soha meg nem szünő gyermeki hite. A törődött, fáradt arc redői úgy kisimultak, azok a beesett szemek úgy ragyogtak, úgy tündököltek. Nem a jelenre nézett, nem arra a kis viharvert csapatra, akiket az ellenség ereje úgy, de úgy igyekezett szétszórni. Nem arra a kis erőtlén csapatra, akiket az árvíz földönfutókká akart tenni, az ellenség veszedelme elűzött otthonából. Nem, nem arra a néhány hűségesre, aki még megmaradt, hanem az örökkévalóság felé közeledő lelke, Urát sóvárgó szíve, a láthatatlant kereső szeme látta a láthatatlant, a Királyt ékességében és körülötte az üdvözültek seregét. Ő, aki be sokszor könnyhullatással vetett, tudta, hitte, hogy vigadozással arat majd! Tudta, készült rá, nem türelmetlenül, hanem csendes bizonyossággal, mint aki tudja, hogy életének hajócskája nemsokára tovasiklik és beér a békesség kikötőjébe. Partot ér, révbe jut. »Kicsiny hajóm a béke réve felé siet!« Nagyon sietett. Futott, de mint nem bizonytalanra...

Néhány nap múlva ott feküdt halálos ágyán. Szeme becsukva. Már csak fájdalmas légzése jelzi, hogy él, hogy szenved, hogy a lélek készül elválni a testtől és már odafenn készül számára az örökkévaló hajlék. A légzés mindig rövidebb, mindig szaggatottabb. Ágyánál ott ül az imádkozó kis csapat, kezük összekulcsolva, szemük könnybelábad. Egy-egy halk, sirástól elcsukló sóhaj:

»Hogy hitt... Hogyan tudott vigasztalni!...« Azután csend lett, néma csend. Még egy végső sóhaj, mintha mondaná: »Haza vágyom, Igaz otthonomba, ahol Atyám lakik; Ott lehetek csendbe, nyugalomba, Ott csend uralkodik.« Szeme ki nyílt, a végtelenbe nézett, mintha látná a láthatatlant, ahol majd vigadozással arathat.

A kis fehérre meszelt falusi ház udvarán ott áll a koporsó. Mellette a kis hűséges csapat és sokan, sokan. A pap szól: »Viszsaadta megbízólevelét az ő Urának.« És beszél az Urról, nem emberről. És akik hallják, az Urat látják, aki az ő szolgálójának átadja a pálmát és koronát. Kevésen volt hű, bizonyára többre fogja bizni ezután. És ő, aki könnyhullatással vetett, vigadozással fog aratni »majd«.

Megindul a kis csapat és viszik utolsó földi útjára az Urnak ezt a mindhalálig hű szolgálóleányát, aki olyan sokat hordozta őket könnyhullatással az Úr előtt.

A megásott sírgödörnél még egy utolsó búcsúszó: »Ama nemes harcot megharcoltam...« — szól a pap. — Igen, hittel harcolta meg! Azután hullanak, hullanak a göröngyök...

Egy kis egyszerű fakereszt, egészen közel a temető nagy keresztjéhez. És mögötte, alatta egy élet, amely úgy vágyott közel lenni az ő Urához, így alatta lenni és feltekinteni Rá, mint a kis kereszt a nagy keresztre.

Kezében az Ige. A Bibliájában volt. Ez az Ige: »Nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.« A meghalás számára valóban nyereség volt, mert az élete Krisztusé volt és neki az élet egyedül Krisztus volt.

Szeretnék így élni, így meghalni, halálomban is így és ott bizonyosságot tenni, ahova Uram állított, hogy majd vigadozással arathassak. Dr. F. M. d. j.

Búcsúének.

Katalin testvérnek.

Kicsiny hajód... veszélyben és viharban, bár éj borított tengert, egeket, s tombolt az ár... kicsiny hajód a bajban a béke partja felé sietett.

Es kikötöttél... Mi a másik partról hajód után még kendőt lengetünk. Hallottuk a tiédet a viharból, s utánad küldjük búcsúénekünk.

Téged már zengőbb énekek fogadnak. De testvéreid ideát maradnak s drága örökség nekik a tied. Ahogy te a viharban énekelted, ahogy előreujjongott a lelked:

»Kicsiny hajóm a cél felé siet!«

T. E. d. t.

Láttam a láthatatlant.

Idegen városban, idegen emberek közt vagyok. Aki már volt idegenben, az tudja, hogy mit jelent, egészen idegenben egyedül lenni.

A nappal zajában, az élet forratagában még csak hallgat a szív. Figyel a munkára, hogy el ne maradjon semmi, amit a napban elvégzésre reábizott az Úr. Hogy ne maradjanak szemek, melyekről *ma* kellett volna letörölni a könnyet. És ne maradjanak kezek, melyek nem kulcsolódhatnak imára azért, mert valaki nem vitte feléjük *ma* a mindennapi kenyeret!

Igen! Nappal erre figyel a szív! De amikor eljön az est s az idegenben megpihenni térek, valami különös, ismeretlen érzés lesz úrrá felettem. A szívem erősen dobogni kezd — s hiába csitítom — ver, követel, szinte elhagyja helyét és száguld mérföldeken át, hegyen-völgyön keresztül az »otthon» felé...

Valaki halkán ajtót nyit rám. Szeliden szól hozzám s míg hallgatom, a lelkem titkos sejtélem járja át, hogy Ő az, Ő! Az emmausi vándor, aki még itt a felvidéki magyar földeken olyan idegen...

»Milyen jó, hogy betértél hozzám, Jézusom, Mesterem! Maradj velem, mert bealkonyodott s néked még nincsen nyughelyed... Holnap is maradj velem és azután is minden napon szüntelen.« Így beszéltem az Úrhoz azon a drága, csendes estelen. Es nálam maradt, hogy ne legyen idegen az idegen. Utánam jött, hogy előttem menjen a munkában, a szolgálatban, az ugartörésben.

A lányomait már megtaláltam itt is, ott is, ahol megjelen.

Az idegen városban valaki rám köszönt. Sohasem láttam, mégsem idegen. Ragyogó szeme fényli, sugározza, hogy »testvért« keresett. En is felujjongok: »testvérré találtam!« Jézus nála is járt már és még sokaknál. Szétszórva vannak a városban azok, akik befogadták, akiknek a szívében szállást vehetett már a magyar rögök égi vándora: az Úr! Milyen kegyelem!

Könyörögjünk, hogy lakozzék a Krisztus hit által sokak szívében. Hogy legyenek sokan, akik örömmel viszik tovább majd a boldogító Evangéliumot: »Láttam! a Láthatatlant, a Megváltó Úr Jézus Krisztust!«

Igen, a hír, a drága, hogy Jézus üdvöt ád. Hadd szálljon szájról-szájra, hadd hallja a világot.

Hirdessük nagy kegyelmét a teljes föld színén, míg minden szívet, elmét, áthat a tiszta fény. Míg a megbékélt földre az égi hű barát, az Úr a Pásztor jön le dicső király gyanánt.

M. M. d. t.

Isten küldte.

Három hitetlen férfi vitatta előttem Isten létezését. Az egész keresztyén hitet gyermekeknek való ábrándzásnak minősítve kigúnyolták, lekicsinyelték az Úr létezéséről tett bizonyágtételemet. En azonban rendületlenül beszéltem nekik az Úr nagy szeretetéről, aki őket is névszerint ismeri, minden nyomorúságukban kész segítségükre jönni, ha azt oszinte bizalommal feltárlják az Úr előtt.

Az egyik újra szólt: »Nem hogy Istenre, csak egy ember segítségére lenne szükségem. Át kellene költözni a szomszéd utcába, pénzem nincs, hogy kocsit fogadjak, a komám, akit kértem, hogy segítsen áthordani, csak kinevetett. Nem segít a szegény emberen sem Isten, sem ember.«

Míg ezt mondta, én néma imában kiáltottam az Úrhoz, segítse meg ezt az embert, szent Fia érdeméért bocsássa meg neki hitetlenségét, adjon neki alkalmat hitbéli tapasztalatra. S az embert biztattam, ne legyen hitetlen, bizza az Úrra, mint szerető Atyára ügyeit.

Az ember megszólalt: »Kedves Testvér, én hitetlen vagyok, de azért ezek a szavak jólestek szívemnek.«

Elbúcsúzott. De alig távozott, visszaérkezett örömtől sugárzó arccal: »Kedves Testvér! Otthon már várt rám a komám, hogy a bútor elszállításában segítsen. Csak azt jöttem megmondani, hogy az Isten küldte őt. Ha ez így van, akkor én is hinni akarok Istenben.«

Sz. M. d. t.

Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. János 12:26.

Isten útjai és vezettetései mindig odairányulnak, hogy mi mellőztessünk és felléphessen Ő maga, hogy Isten lehessen minden mindenekben.

Amikor valaki az Úr színe előtt áll, áldására válik mindazoknak, akik őt látják.

Vannak utak, amelyeken a keresztyének egyedül kell mennie Istenével.

Egészen más dolog bizni Istenben a sötétben, mint követni Őt a napfényben.

A belső ember, mely Istentől született, csak Istentől élhet.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Júl. 1. Róm. 14,10—23. I. Pét. 1,1—12. A hívő keresztyén a jelen nehézségei és kísértései közt is boldogan tekint egy kicsébb jövő felé. Elő reménysége van Krisztus által. A cél ott tündöklök a sötét felhők mögött: az üdvösség, amely készen várja Isten gyermekeit. Örömlüknek örök, kiapadhatatlan forrása Jézus Krisztus.

Júl. 2. Róm. 15,1—13. I. Pét. 1,13—21. Meg kell változnia egész életünknek, ha az Úr útjára léptünk. Más lesz a célunk és reménységünk, másképpen látjuk az életet. Gondolatvilágunknak is meg kell tisztulnia. A szent Isten gyermekeihez méltóan kell járnunk a földi vándorutat.

Júl. 3. Róm. 15,14—21. I. Pét. 1,22—25. Isten országának a törvénye a szeretet. Ebben már itt kell gyakorolnunk magunkat. Képmutatás nélküli, tiszta testvéri szeretetre int az Ige. Erre azonban csak akkor leszünk képesek, ha engedjük, hogy Isten Lelke egészen megtisztíthasson minden alúrlól való indulattól.

Júl. 4. Róm. 15,22—33. I. Pét. 2,1—10. Az ujjászületett embernek is táplálékra van szüksége. Isten örökkévaló Igéje a lélek nélkülözhetetlen napi eledel. Ne hanyagoljuk el magunkhoz venni rendszeresen, mert ez növekedésünk első feltétele.

Júl. 5. És. 65,17—19. 24. 25. I. Pét. 2,11—17. A keresztyénélet az engedelmesség útján jár. Tiszteletben tartja az emberi rendelkezéseket és az Úr kezéből veszi azokat. Ha jó lelkiismerettel betöltjük tisztünket s a legjobban igyekeznünk eleget tenni földi hivatásunknak, az világitani fog a hitetlenek előtt is.

Júl. 6. Lk. 6,36—42; Róm. 8,18—27; Máté 5,13—16; Csel. 4,1—12; I. Pét. 2,18—25. Tekintsünk a Megváltóra és az ő példájára! Mint bárány szenvedett némán és szótlánul. Bűneinket magára vette és a keresztet is elszenvedte értünk. Tudunk-e elszenvedni mi is méltatlanságokat szelid, imádkozó szívvel? A tanítvány nem lehet feljebb való mesterénél. Krisztus követésével együtt jár a szenvedés is.

Júl. 7. Zsolt. 29. I. Pét. 4,12—19. Az apostol nyomatékosan figyelmeztet, hogy »a vége pedig mindennek közel van.« Ez arra int, hogy komolyan vegyük keresztyén életünket. Legyünk készen a szolgálatra és szenvedésre. Boldog az, aki nem a maga bűnei miatt, hanem az igazság szolgálatában szenved.

Júl. 8. II. Sám. 24,1—10. I. Pét. 5,1—4. Egykor Péternek mondta az Úr Jézus, hogy »legeltesd az én juhaimat!« Most Péter apostol adja tovább az Úr parancsát. Az előljárótól azt kívánja az Úr, hogy példaképe legyen a rábizottaknak. Mindnyájunkra bízott az Úr legalább né-

hány emberi lelket. Legeltesdük őket az Úr parancsa szerint!

Júl. 9. II. Sám. 24,11—25. I. Pét. 5,5—14. A mai időkben különösképpen támad az ördög a gondok által. De Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Reá vethetjük most is bizalommal gondjainkat, milyen kegyelem, hogy *minden* terhünket Őreá bízhatjuk! Ő tud ki vezető utat. Gondja van az övéire!

Júl. 10. I. Krón. 29. Zsolt. 66. Ha végig tekintünk életünk folyásán, abban is megtalálhatjuk Isten csodálatos vezetését. A zoltáríróval elmondhatjuk, hogy: »megpróbáltál minket... »tűzbe-vízbe jutottunk, de kihoztál minket bőségre.« Mindezekkel egy célja volt az Úrnak, hogy lelkünket közelebb vonja magához és üdvösségre neveljen. Kérjünk Istentől megnyílt szemeket, amelyek meg tudják látni a kegyelem csodáit!

Júl. 11. I. Kir. 3,3—15. Csel. 13,1—12. Ahol Isten Igéje hirdették, ott a Sátán is előáll és igyekszik elfordítani a szíveket a hittől. Minél komolyabb a bizonyágtétel, annál jobban támad az ördög. Megvannak a maga eszközei néki is. Az Úr azonban meg tudja védeni az ő szent vetését a fagytól, a pusztulástól. Van hatalma lefegyverezni az ellenséget.

Júl. 12. Jer. sir. 3,22—32. Csel. 13,13—26. Pál apostol örömmel ragadott meg minden alkalmat, amikor szolhatott a lelkeknek az Úr cselekedeteiről. Vizsgáljuk meg önmagunkat, hogy vajjon készek vagyunk-e mi is örömmel bizonyágot tenni, amikor arra alkalom adatik? »Aron is megvegyétek az alkalmatosságot!«

Júl. 13. Lk. 5,1—11. I. Pét. 3,8—15a; Lk. 9,18—26. Csel. 5,34—42. Csel. 13,27—41. A megigazulásnak egyedüli útja a Krisztusban való hit. Pál apostol beszédének középpontjában a megfeszített és feltámadott Krisztus állott. Minden időkben egyedül csak Őreá van szüksége minden léleknek, hogy bűnbocsánatra és üdvösségre jusson. Légy kész te is bizonyágot tenni Uradrol, Megváltódról bárki előtt!

Júl. 14. Zsolt. 30. Csel. 13,42—52. A zsidó nép szemtanúja volt Jézus Krisztus váltásmunkájának. Hallották a tanítványok bizonyágtételét is, de megkevényítették a szívüket és elvetették maguktól a kegyelmet. Pált és Barnabást ekkor a pogányokhoz küldi az Úr az Evangéliummal. Isten országának munkája terjea veled, vagy nélkülöd is.

Júl. 15. I. Kir. 8,1—14. Csel. 14,1—7. Harc és faradalmak között folyik a magvetés szent munkája. A komoly bizonyágtétel válaszut elé állítja a lelkeket. Vagy az Úr mellett vagy ellene döntenek. Boldogok azok a szolgák, akik szenvedések között is készek hinteni az Evangélium szent magvát!

B. A. d. t.